

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/73/2017
Identifikačné číslo spisu:	5106200021
Dátum vydania rozhodnutia:	17.08.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:5106200021.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Q. G., bytom P. B. XX, XXX XX S.É. Q., zastúpený Mgr. Martinom Dohňanským, advokátom so sídlom Za kasárňou 1, 831 03 Bratislava, proti žalovanému R. P., bytom XXX XX P. H. XXX, za účasti bývalého vedľajšieho účastníka Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom Trnavská cesta 82, 826 58 Bratislava, zastúpený spoločnosťou Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava, Regionálne riaditeľstvo Zvolen, so sídlom Nám. SNP 98/2, 960 47 Zvolen, o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 12 C 1/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 18. novembra 2014 sp. zn. 5 Co 153/2014, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

III. Bývalý vedľajší účastník Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom Trnavská cesta 82, 826 58 Bratislava, zastúpený spoločnosťou Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. decembra 2013 č.k. 12 C 1/2006-578 1. zamietol žalobu žalobcu na náhradu škody na bolestnom v sume 983,36 € a 400.000,- € (mimoriadne zvýšenie), 2. žalobu o náhradu škody na sťažení spoločenského uplatnenia vo výške 746,48 € zamietol, 3. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 7.908,79 € z titulu mimoriadneho zvýšenia odškodnenia za sťažení spoločenského uplatnenia, 4. žalobu na zaplatenie mimoriadneho zvýšenia odškodnenia za sťažení spoločenského uplatnenia v sume 592.091,21 € zamietol. Náhradu trov konania žalobcovi nepriznal. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku konštatoval, že vo veci bol vypracovaný znalecký posudok a doplnok k znaleckému posudku a súd prvej inštancie na základe predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia podrobne vypočul znalca O.. P.. Uviedol, že súd musí vychádzať len z toho, čo objektívne existuje a je to právne významné. Tým je podľa súdu prvej inštancie práve rozhodnutie trestného súdu v konaní 5T 667/2000. Súd prvej inštancie preto

vychádzal z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia trestného súdu, ktoré je záväzné aj pre tento civilný súd. Podľa neho je žalovaný vinný za spáchanie trestného činu. Súd prvej inštancie uviedol, že môže zaviazat' žalovaného na náhradu škody len v rozsahu zodpovednosti, ktorá mu bola preukázaná, a to sekundárne nesprávne reagovanie na primárne nesprávne jazdenie žalobcu. Súd prvej inštancie je toho názoru, že síce je viazaný rozhodnutím trestného súdu, ale z rozhodnutia nemožno odvodiť 100%-nú zodpovednosť žalovaného za škodu, ktorá vznikla žalobcovi. Preto zaviazal žalovaného na náhradu škody len čiastočne a to v rozsahu, ktorý je adekvátny zavineniu žalovaného. Podiel žalovaného na vzniku škody a zodpovednosti za náhradu škody súd stanovil v rozsahu 20 %. Poznamenal, že bez ohľadu na určenie zodpovednosti žalobcu súd môže žalovaného zaviazat' na úhradu škody len v rozsahu, v akom bol uznaný vinným v trestnom konaní vo vzťahu k vzniku škody. Súd prvej inštancie uviedol, že nie je významné sa zaoberať žalobcovým spochybňovaním predchádzajúceho rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré bolo odvolacím súdom zrušené, z hľadiska posúdenia dôkazov, nakoľko v konečnom dôsledku súd prvej inštancie vychádzal len zo záverov trestného konania s odvolaním sa na závery odvolacieho súdu, že totiž na základe znaleckého posudku a súvisiacich výpovedí nemožno konštatovať spoluvinu žalobcu (teda ani vyšší rozsah zodpovednosti žalovaného než ustálenú v trestnom konaní).

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 18. novembra 2014 sp. zn. 5 Co 153/2014 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v odvolaní napadnutých častiach ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti nenapadnutej odvolaním, v ktorej súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.908,79 € z titulu mimoriadneho zvýšenia odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia ponechal nedotknutý. Žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie, ktoré je podľa neho veľmi podrobné, presné a dôkazy vyhodnotil súd prvej inštancie v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p., preto sa odvolací súd v súlade so zákonom obmedzil len na skonštatovanie správnosti odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vo všetkých jeho častiach. V odôvodnení sa súd prvej inštancie vysporiadal nielen s argumentáciou a tvrdeniami žalobcu v priebehu celého konania, ale aj žalovaného, resp. vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, ako aj s tým, čo bolo prvoinštančnému súdu vytýkané v predchádzajúcich zrušujúcich uzneseniach odvolacieho súdu (v inom zložení senátu). Pokiaľ ide o obsah terajšieho odvolania žalobcu, podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie jasne vysporiadal aj s otázkami, ktoré odvolateľ spochybňuje, pretože na ne poukazoval už v priebehu prvoinštančného konania.

3. Žalobca podal voči rozsudku odvolacieho súdu dovolanie z dôvodu podľa ust. § 237 písm. f) O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu od 1. januára 2015 ide o ustanovenie § 237 ods. 1 O.s.p, nakoľko má za to, že odvolacím súdom bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Taktiež podľa názoru žalobcu je konanie postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.). Podstatné porušenie riadneho postupu súdu pri realizácii procesných práv žalobcu vidí v tom, že civilný súd argumentuje o rozsahu zodpovednosti žalovaného, ktorý mu mal byť preukázaný v trestnom konaní. V trestnom konaní sa však rozsah zodpovednosti nepreukazuje. Chybou súdu bol podľa žalobcu aj postup, kde súd ignoruje citované uznesenie odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd v rámci záväzného názoru uviedol, že „Súd nemôže prevziať funkciu znalca a stanoviť spoluvinu podľa tvrdení v trestnom a civilnom konaní, ak sa mu javia byť autentické. Takéto rozhodnutie nemá oporu vo vykonaných dôkazoch.“ Podľa žalobcu súd nahrádza závery znalca O. P., ktorého posudok nebol odvolacím súdom v konaní pripustený, pričom súd na to nemá potrebnú odbornosť. Ďalším nedostatkom je podľa žalobcu postup samotného odvolacieho súdu, kde jeden senát uvedené dôkazy nepripustil, ale iný senát odvolacieho súdu takýto postup potvrdením prvoinštančného rozhodnutia schválil. Namieta, že súd rozhodol na základe neprípustných dôkazov, ku ktorým sa žalobca nemohol vyjadriť. Postup súdu považuje za nepreskúmateľný, arbitrárny a za postup sťažujúci žalobcovi riadnu realizáciu procesných práv pri uplatnení si odškodnenia. Súd podľa žalobcu ignoruje vinu žalovaného ustálenú v trestnom konaní a pochybnosti pri určení spoluzavinenia žalobcu v civilnom konaní nahrádza výpoveďami účastníkov nehody v trestnom konaní a vlastnými úvahami. Žalobca uvádza, že súd nesprávne započítava nárok na základné odškodnenie voči nároku na mimoriadne odškodnenie, pričom ide o dva jasne vymedzené samostatné nároky a nezávisle uplatniteľné v súdnom

konaní, ktoré sú upravené samostatnými ustanoveniami právneho predpisu.

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Bývalý vedľajší účastník na strane žalovaného vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie ako nedôvodné odmietnuť.

6. Dovolanie žalobcu bolo podané za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní, ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“, sp. zn. PL. ÚS 36/1995)].

8. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

10. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle vyššie uvedeného § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

11. Dovolaním bolo možné napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

12. Dovolanie proti rozsudku bolo prípustné, ak ním bol napadnutý zmenšujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho vyroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadneho významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo vyroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.)

13. Dovolaním v prejednávanej veci nie je napádaný zmenšujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale rozsudok potvrdzujúci. Dovolací súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, a preto ani nemohol vysloviť záväzný

právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť. Rozsudok odvolacieho súdu napokon nemá ani znaky žiadneho z rozsudkov uvedených v ust. § 238 ods. 3 O.s.p. Dovolanie preto podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. prípustné nie je.

14. Dovolanie by tak vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol dovolaním napádaný rozsudok vydaný, došlo k niektorej z procesných väd zakladajúcich tzv. zmätočnosť konania podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom alebo g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Nie je pritom relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii niektorej takejto vady, ale len zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

15. Žalobca procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

16. Dovolaciemu súdu preto ostávalo len posúdiť, či je dôvodnou tá námietka žalobcu, podľa ktorej mu mal odvolací súd svojím postupom odňať v tejto veci možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Žalobca namieta, že sa mu postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Judikatúra najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila v názore, že odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv (viď napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.), tiež právo na doručenie odvolania, právo na možnosť vyjadriť sa k podanému odvolaniu, právo na doručenie vyjadrenia k odvolaniu a pod.]

17. Dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej „udržateľnosti“ rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky, ktoré garantujú, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), teda takého práva účastníka konania na odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces i práva na súdnu ochranu, riešiac z tohto hľadiska i otázkou, či dovolateľom prípadne nebola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Právo na spravodlivý proces (i súdnu ochranu) je naplnené práve tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

18. Obsah práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) je relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (arbitrárnosť).

19. Dovolací súd vychádza z toho, že práve všeobecné súdy majú povinnosť poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

20. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá sa zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikaturou najvyššieho súdu (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inu vadu konania“) nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takeho nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinou vým na zorom svojich senátov priklonil k tej judikatu re najvyššieho súdu, ktorá prijala za ver, že nedostatok riadneho odvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O.s.p., ale len tzv. inu vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. Obdobne argumentoval ústavný súd v uznesení zo 14. januára 2015 sp. zn. III. ÚS 1/2015 a tiež v uznesení z 26. augusta 2015 sp. zn. I. ÚS 364/2015.

22. Na rokovaní občianskoprávného kolegia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inu vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Výnimocne, keď pi somne vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadne vysvetlenie odvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, može ísť o skutocnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Poznamenáva, že obsah spisu neda va žiadny podklad pre to, aby sa na dany prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlucne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatury Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie sú du neobsahuje vo^bec žiadne odvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najza kladnejšej do^lezitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak doslo k vade tak za^sadnej, že mala za následok „justicny omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

23. Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

24. Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

25. Dovoláním napádaný rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci,

stanoviská účastníkov konania (dnes strán sporu - pozn. najvyššieho súdu) k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Žalobca preto nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu; ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (o aký prípad tu ale nešlo).

26. Podstatná časť námietok žalobcu v dovolaní sa týka nie procesného postupu, ale právneho posúdenia veci.

27. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

28. Už podľa predchádzajúcej úpravy dospel dovolací súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi (procesnej strane) neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

29. Žalobca v dovolaní uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. K tejto námietke však dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej na dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo ale nie je tento prípad (tu napokon por. napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012 či 7 Cdo 116/2013). Z uvedeného plyní, že na dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (i keby bol prípadne namieste záver o jeho opodstatnenom uplatnení) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať.

30. Dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012).

31. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcu v prejednávanej veci nebolo prípustné podľa § 238 O.s.p., nebola preukázaná žalobcom tvrdená procesná vada uvedená v § 237 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p., dovolaciemu súdu neostávalo iné, než dovolanie ako procesne neprípustné odmietnuť (§ 447 písm. c/ CSP) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napádaného rozsudku odvolacieho súdu.

32. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov v časti I. a III. výroku 3 : 0. V časti II. výroku prijal toto rozhodnutie senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.